

Mihály Gábor Balassi Bálint-szobráról

Mihály Gábor Munkácsy-díjas szobrászművész Balassi-szobra, akár szemből nézzük, akár oldalról, sugall valamit. Tekintetével, szigorú – ugyanakkor gyöngédséget sugárzó – szemével, és a fölvetett fő méltóságával. Vitézi erő van ebben a lelkiismeretet ébresztő karakterben és sok száz év óta romolhatatlan bátorság. Ami következhetett, következett is a makulátlan tartásból, az egyenes gerincből. Ha a hazát meg kell védeni, a bajvívó szablya mindenkor tette a dolgát. Átvágta a sötétséget, és tisztaságával – bűvöletre méltó férfierő – az égben landolt.

Mennyei dalnokként? Úgy is, hiszen az Isten mindig az övéit (a hazát) védelmező kardok mellé állt. Élezte és fényesítette őket, hogy beteljesíthessék küldetésüket. Az ész és a szív parancsa együtt dobogott ebben a csodálatos fémben, amely – aki! – tudta a dolgát. Azért kaszabolt, becsülettel, kitartással, hősi erővel, hogy soha ne bánatot arathassunk, hanem győzedelmet. Amelyben életelixírként ott lobogott a várvédők hite: a túlerővel szemben is küzdeni, mert az önfeladás halál!

„Óh, nagy kerek kék ég, dicsőség, fényesség, / csillagok palotája” – énekelhetjük a költővel. Akinek lantja nem csupán a kozmosz égi útját járta be, hanem a földi jók – közöttük is elsőbbsen a szerelem – zezugos kanyarjait is. Boldogságkereső, gyakorta fájdalommal hímezett célzattal: a bűt mindig kísérelje öröm!

Egy mindenség-bűst, dicsérjűk csak a szobrászművészt, amelyben ott lakozik a szépség türelme és alázata. Lobogó hajkorona, kackiás bajusz és ingnyak, vitézlő mente – a korvalóság

magyarságképével díszítve –, és a mindennel (sorsharaggal, ellenséggel, pogánnyal) szembenéző nyílt tekintet. Tekintet, amely a holtba is életet lehel, tekintet, amelytől megfényesedik az égbolt.

A bronzba öntötte is élő Balassi Bálint áll előttünk. Ha akarjuk, vallat bennünket, ha akarjuk, cselekvésre biztat. Szépsége robbanótöltet – elűzi a gonoszt, megvédelmezi a gyengét, hitet ad a szenvedőnek.

Jelképe a pogányvérrel festett véres szablya? Sokkal inkább a vele kicsikart, máiglan nyújtózó, emberségünk diadalaként nyugtázható szabadság!

Szakolczay Lajos